

Smutna Prawda

Niegdyś barwy i kolory zafascynować sobą mogły,
dzisiaj świat jest jakiś smutny i trochę monotony.
Jeszcze w niedawnej przeszłości potrafiliśmy radość czerpać,
w tej nudnej zaś teraźniejszości liczy się tylko, by się wyspać.
Czy możemy to zmienić?
Czy jest to tylko w naszych głowach?
Cała nadzieja pokładana jest w kierowcach,
kierowcach życia,
którymi jesteśmy my,
decydując się na odpowiednią drogę,
mając to w przyszłości za wielką przestrożę.

Martyna Zalewska, 7a

Nasza rzeczywistość

Jeszcze wczoraj w moim mieście wszyscy żyli bezboleśnie,
Każdy robił to ,co chciał i wirusa w nosie miał.
Nagle, wszystko się zmieniło, ograniczeń nam przybyło.
Wszyscy teraz zmarnowani siedzą sobie w domach sami,
Bo nie można spacerować, z przyjaciółmi biesiadować.
A więc siedzę w czterech ścianach i rozmyślam tak od rana:
Czym się zająć? Nie zwariować!
Iść do sklepu? Zachorować?!
Teraz jedną mam refleksję,
Niech ten wirus pójdzie wreszcie!

Dominika Tokarska, 7 a

Idąc po ulicach raczej już nie zauważysz tu kogoś,
widzisz bardziej puste drogi, samochody i wrogość.
Zaczynając rok ten wszyscy myśli tępe powtarzali,
pora na zmianę, o ten rok będziemy dbali.
Teraz gnijemy w domach, dzień spędzamy tak jak noc.
Siedzisz w pokoju niczym król tu owinięty w koc.
Bezwładnie patrząc w telewizor, widzisz nowy wirus nam nieznany.
Nic z tym nie zrobisz, luz, przecież znowu lecą reklamy.
Nie chcę pisać tu wierszy o świecie, bo tak patrząc, czym jest świat.
Czy to określenie w sumie jest cokolwiek warte? Nie wiem, i na razie wiedzieć tu nie muszę. Wolę zająć się czymś innym, bo w czterech ścianach więzę duszę.

Agata Zaborek 7a

Koronawirus

Otacza mnie świat przepelniony zarazą,
A więc nie jest już moją oazą.
Budzę się rano i błędzę w marzeniach,
że w końcu będzie ten piękny dzień, gdy koronawirus wyniesie się.
Znów zacznę od nowa swe życie układać
i tylko grypa mi będzie zagrażać.
Lecz teraz zostaje mi tylko jedno,
Leżeć na łóżku i oglądać to piekło.

Marysia Celińska, 7a

Świat

Zawszę gdy przed oknem stoję,

wyobrażam sobie

Ubieram się ciepło i wychodzę,

mijam ulice ,nucąc sobie,

Patrzę na drzewa i myślę,

jakie będą na wiosnę?

Przypominam radosne chwilę

i w podskokach idę

Mijam ulice,

podziwiam uroczą kamienicę.

Przy pomniku się zatrzymuję,

lecz jednak dalej idę.

W końcu przy parku jestem,

na ławce odpoczywam sobie,

podziwiam naturę i podśpiewuję,

lecz potem muszę się ocknąć,

zostawić marzenia,

w końcu jesteśmy w sytuacji wysokiego zagrożenia

Tu już nie ma marudzenia,

z domu się nie wychodzi,

bo to bardzo szkodzi.

Kiedyś nie docenialiśmy wyjścia do parku,

teraz siedzimy w domach, w zamku.

Następnym razem ,gdy czegoś nie doceniamy,

po prostu podziękujmy, że to mamy.

Klara Niewiadomska, 7a

Nadeszła ta chwila i zatrzymał się świat.
Koronawirus przewrócił cały świat
I są chwile, których było zawsze brak
Ulice puste, puste sklepy, salony,
Świat się zatrzymał, każdy patrzy zdumiony.
Myślę sobie, że coś strasznego może się z nami stanie.
Straszą nas wszyscy w emisji na ekranie.
My dzieci nie możemy wychodzić,
Żeby naszym bliskim nie zaszkodzić.
A ja uważam, że wirus to przesłanie
W domach znalazł się czas na porozmawianie.
Już nie pędzimy, już nie gnamy
Mamy dużo czasu dla taty i mamy.
Może nam skurczyć się dostatek
A na ubranie trzeba będzie naszyć kilka łatek.
Nie wiemy, co na nas jeszcze czeka,
Ale dzieciaki wiedzą, że to już nie jest "beka".
Koronawirus chorobotwórczy,
Jest dla nas cudotwórczy

Wiktor Ignatiuk, 7a

Dziś żyjemy w takich czasach, że na ustach wszystkich ludzi,
Tylko temat jeden dusz nie studzi.
Wirus oto On każdego ranka niczym jajko niespodzianka.
W faktach czy też w wiadomościach mówią tylko o tych nowych gościach.
Zarażonych wirusami koronawirusem zwanym
A o zgonach już nie wspomnę ,to jest przykre i przerażające.
Co ze światem naszych ludzi ?Co to zmieni ?Co nauczy?
Czy będziemy żyć w harmonii razem tulić się do woli
Chodzić grać na podwórku i spotykać się gdzieś w parku
Czy zwyczajne nam normalne pójda już w odstawkę i jedyne co zostanie
To spotykać się przy ekranie.

Oliwier Lis, 7a